

skrevet til formanden for Ministerrådets sundhedsudvalg, Lars Engqvist fra Sverige, med henblik på at vi her den 31. maj diskuterer, om vi kan få ikke alene én fælles liste for alle Schengenlandene, men også en liste, hvor vi anlægger et væsentlighedskriterium, således at det kun er de medikamenter, vi mener der i dette regelsæts formål, nemlig narkotikabekæmpelsen, er relevante at have med.

Må jeg lige sige i den forbindelse, at jeg hørte ordene lovbrud eller opfordring til civil ulydighed nævnt, at det, jeg har forsøgt at udtrykke til pressen, ikke er en opfordring til lovbrud, men at det er at sige til folk: Spis nu lige brød til. Rejser I ud med kodimagnyl og hostesaft, så har jeg en forventning om, at de enkelte landes administrationer forvalter det her også ud fra et væsentlighedsprincip, og derfor kunne jeg ikke forestille mig, hvis man kom ud i Schengenlandene med kodimagnyl, at der var nogen, der ville drage væsentlige konklusioner af, at man har kodimagnyler med i tasken.

Der er fremkommet en række tekniske forslag; hvordan kan vi administrere 30-dages-reglen, hvis det er sådan, at man gerne vil være i udlandet noget længere? Kan vi lave nogle elektroniske fornyelser af recepten? Hvordan fornyr vi i det hele taget recepten? Er der nogle bagatelområder som kodimagnyl og hostesaft og deslige, som vi kan lave lidt nemmere procedurer for?

Det er da rigtig, at det skal være sådan, at hvis nogen ønsker at gardere sig også med kodimagnyl og andre ting, inden man rejser i udlandet, så skal der være et system, der kan håndtere og leve op til at give den enkelte rejsende det tilbud, som den rejsende har krav på, nemlig en attest, der gør, at man er fuldstændig sikker på sin rejse.

Der har også været en række spørgsmål om, hvordan vi får sikret, at vi får de relevante oplysninger frem fra de enkelte lande om, hvad det er for nogle lægemidler, man eventuelt skal gardere sig med, når man rejser udenlands, i det hele taget også spørgsmålet om, hvis der er en rejsende, der ønsker at få en attest, så at stille den til rådighed på en enkelt og fleksibel måde.

I det udvalgsarbejdet, som nu går i gang umiddelbart herefter, vil jeg være den første til sammen med mine folk at forsøge at finde nogle enklere og nogle gode, konstruktive løsninger på alle de tekniske problemer, der er rejst, og det deltager jeg gerne i, både direkte og også på anden vis.

Så min afslutning skal være en tak for den beredvillighed, der er til at forsøge at få det her forslag diskuteret færdigt og kørt hurtigt igennem, så vi kan sikre det, der er hele formålet: at når en rejsende rejser ud og rejser rundt i Schengenlandene efter den 25. marts og man ønsker at have en attest med, at der så også på en let, ubureaukratisk og enkel facon kan gives den enkelte borger et tilbud om at få en sådan attest med, så man kan være tryk på sin rejse.

Tak for det.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg vil gerne takke for ministerens tilsagn om at tage kritikken med hjem. Men jeg bliver nødt til at minde ministeren om, at ministeren ikke længere er embedsmand, men politiker, så det, jeg har brug for, er, at der klart bliver givet udtryk for, om ministeren personligt påtager sig ansvaret for den uheldige vejledning eller ej.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

For det første vil jeg gerne anerkende og sige, at det var rart at høre ministeren påtage sig ansvaret for, at denne sag kommer frem på denne måde, og også bekræfte, at man i hvert fald har været vidende om det siden 1997. Og jeg lovede jo tidligere, at jeg ville stille det spørgsmål, om ministeren også kunne bekræfte, at man har haft oplysninger om den afgørelse i Eksekutivkomiteen fra 22. december 1994, hvor netop attestkravet kommer ind, at man har haft den afgørelse i ministeriet umiddelbart derefter, altså i hvert fald før 1997.

Så er jeg meget tilfreds med, at ministeren også her fastslår og faktisk erkender, at det, der ligger på bordet i dag, jo heller ikke er løsningsen, og at ministeren også erkender, at der fortsat er nogle uafklarede problemer i forhold til håndkøbsmedicin og også i forhold til, at folk faktisk ikke kan gå ind et bestemt sted og få løst deres problemer og få at vide, hvordan man skal forholde sig i forhold til de lande, man ønsker at rejse til.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Først til fru Anni Svanholt: Jeg er bekendt med, at afgørelsen fra Eksekutivkomiteen fra 1994 ligger i ministeriet. Hvornår den kom ind i ministeriet, ved jeg ikke, men den er kendt, og den har formentlig været kendt længe.